

Om uitsluitend te dienen
in bestuurszaken

Bebouwing
Dnl: 765.
Kost: 11,40
emo.

Nr. van het arrest
Nr. 677 Corr. Folio
Nr. 2007 CV 68 van het parket
Nr. 2007 BC 261 van de griffie

BEROEP IN
CASSATIE

BEROEP IN CASSATIE
Verworpen op 27.10.2009.

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,
zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In zake van het Openbaar Ministerie tegen :

2476 te - , geboren te op , wonende

RB₂ beklaagde,
vertegenwoordigd door meester Yves Sacreas, loco meester Jan Ghysels,
beiden advocaat aan de balie van Brussel.

*****

Beklaagd te :

Op het onroerend goed gelegen te , gekadastreerd sectie
grootte 68 are 12 ca,
eigendom van de heer , krachtens een schenkingsakte, verleden op
door notaris , overgeschreven te hypotheek-
kantoor

A. van 1 januari 1996 tot 30 april 2000,

In overtreding van art. 44-64 en 65 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en de artikelen 42 en 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, thans strafbaar door de art. 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen de hieronder vernoemde werken te hebben in stand gehouden, namelijk:

- een oude bestaande woning dermate te hebben uitgebreid en verbouwd, waaronder een volledige vervanging van de buitenmuren en van de dakbedekking en een volledige interne vernieuwing, zodát er sprake is van een verbouwing van de woning
- het plaatsen van twee houten tuinhuisen,
- het plaatsen van een gemetseld hondenhok met ren, een verhard plateau en een poortconstructie.

B. van 1 mei 2000 tot en met 28 maart 2006,

In overtreding van de artikelen 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning,

de toestand geschapen door de werken vernoemd in tenlastelegging A in stand te hebben gehouden.

*****

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 30 januari 2007 door de beklaagde en dit tegen alle beschikkingen van het vonnis;
- 31 januari 2007 door het openbaar ministerie tegen beklaagde;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 17de kamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 16 januari 2007, dat zegt dat de tenlasteleggingen bewezen voorkomen.

Derhalve :

Op strafrechtelijk gebied :

Veroordeelt beklaagde uit hoofde van de tenlasteleggingen A en B verenigd tot:

- een geldboete van 250 euro x 5,5 = 1.375 euro of 45 dagen vervangende gevangenisstraf;
- een bijdrage van 25 euro x 5,5 = 137,50 euro;
- een vergoeding van 25 euro;
- de kosten : 159,32 euro;

Zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor van   onder nr.

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig artikel 160 en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig artikel 161 van het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

Over de herstelvordering

Verklaart de herstelvordering thans gedeeltelijk gegrond nl. in zoverre deze betrekking heeft op de houten tuinhuisen, het hondenhok met ren, de verhardingen, alle vloer en funderingsconstructies, de poortconstructie.

Beveelt beklagde deze werken af te breken en alle sporen ervan te verwijderen binnen de 6 maanden vanaf heden en zegt voor recht bij gebreke daarvan beklagde een dwangsom zal verbeuren van 50 euro per dag vertraging en beveelt, overeenkomstig art. 153 DRO, dat in dit geval de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van beklagde.

Beslist dat de ingediende herstelvordering voor het overig, nl. in zoverre zij betrekking heeft op de woning, wordt voorgelegd voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in art. 198bis, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Beveelt dat daartoe, zoals voorzien in de art. 28 en 29 § 1 van het huishoudelijk reglement van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005, de vereiste stukken en gegevens aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid door middel van aangetekend schrijven zullen worden overgemaakt, zijnde minstens:

- (1) een eensluidend verklaard afschrift van deze uitspraak waarbij met toepassing van art. 198bis, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de Hoge Raad voor het Herstelbeleid wordt geadieerd
- (2) een eensluidend verklaarde kopie van de herstelvordering van 21 april 1999, bevestigd bij brief d.d. 16 februari 2006, waarover het eensluidend advies wordt gevraagd.

Verstaat dat deze adviesaanvraag zal worden overgemaakt aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid op het volgende adres:

*Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap
Hoge Raad voor het Herstelbeleid
Phoenixgebouw
Koning Albert II-laan 19 bus 14*

Stelt de verdere behandeling van dit onderdeel van de herstelvordering uit op onbepaalde datum.

Gehoord het verslag van voorzitter Papen.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Sacreas.

Gelet op de conclusie en neergelegde stukken.

De hogere beroepen werden regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

De feitelijke en procedurele voorgaande.

Bij notariële akte van schenking d.d. 20 oktober 1992 is beklaagde eigenaar geworden van het kwestieuze goed gelegen aan de te ; kadastraal gekend onder

Op 1 maart 1999 stelde de heer vast in een proces-verbaal dat zonder bouwvergunning :

- de woning werd herbouwd;
- twee houten tuinhuizen werden opgericht;
- een gemetseld hondenhok werd opgericht, hierop aansluitend een hondenren in metalen hekwerk;
- een verharding met klinkers werd aangelegd;
- een poortconstructie werd opgericht aan de ingang van het terrein met twee gemetselde kolommen en een metalen poort.

Voor het "uitvoeren van instandhoudingswerken aan de woning" werd op 16/01/1995 een vergunning afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen.

Volgens de heer :

- werd deze vergunning gegeven zonder advies van de gemachtigde ambtenaar;
- is op te maken uit de documenten bij de bouwaanvraag dat het hier tevens ging om een uitbreiding van de woning;
- beantwoordde de huidige woning niet aan de schetsen gevoegd bij de vergunningsaanvraag;
- beantwoordde de inplanting van de nieuwe woning niet aan de inplanting van de oude woning op het kadasterplan; volgens de beklaagde was de inplanting van de oude woning niet correct aangeduid op het kadasterplan;
- was de volledige buitenmantel van de woning nieuw: nieuw gevelmetselwerk, nieuwe ramen en deuren, een volledige nieuwe dakconstructie en dakbedekking;
- was de woning intern dermate verbouwd dat de werken resulteerden in een nieuwbouw: vloeren, binnenmuren, volledig binnenschrijnwerk en binnenaafwerking waren nieuw.

Op 23 augustus 1999 werd de beklaagde verhoord en verklaarde hoofdzakelijk het volgende:

- dat de werken tot verbouwen van de bestaande woning begonnen omstreeks 1993;
- dat de werken werden uitgevoerd door hemzelf, zijn schoonvader en de aannemer
- dat het verbouwen een kleine twee jaar duurde;
- dat hij geen architect heeft aangesproken voor de werken;
- dat het kadastraal plan niet strookte met de werkelijkheid: de woning zou in werkelijkheid in de linkerbovenhoek van het perceel staan;
- dat hij beaamde dat de huidige woning niet beantwoordde aan de schetsen zoals gevoegd bij de vergunningsaanvraag;
- dat er tijdens de werken een muur omviel en dat er zich technische problemen voordeden;
- dat de volledige buitenmantel nieuw was, opgetrokken in de oorspronkelijk gebruikte klampsteen;
- dat het dak en dakbedekking volledig vernieuwd werd;
- dat het binnenschrijnwerk en de binnenaafwerking nieuw waren;
- dat hij voor de houten tuinhuisen, het gemetselde hondenhok, de verharding en de poortconstructie geen vergunning heeft aangevraagd.

Op 25 oktober verklaarde de beklaagde dat hij niet wenste in te gaan op de gevorderde herstelmaatregel.

Bij schrijven van 11 februari 2000 aan de procureur des Konings vorderde de gemachtigde ambtenaar, thans de stedenbouwkundige inspecteur, het herstel van de plaats in de vorige toestand door het volledig afbreken en verwijderen van de woning, de houten tuinhuisen, het hondenhok met ren, de verhardingen, alle vloer- en funderingsconstructies en de poortconstructie, alsook het verwijderen van alle afbraakmateriaal van het goed, onder verbeurte van een dwangsom van 5.000 BEF. per dag vertraging.

Ter verantwoording stelde hij het volgende:

"De bouwwerken en handelingen zijn uitgevoerd in natuurgebied en zijn in strijd met art. 13 van het K.B. van 28/12/72 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen. In natuurgebied kunnen geen bouwwerken opgericht worden. Bestaande gebouwen kunnen enkel in stand gehouden worden. Herbouwen, verbouwen en/of uitbreiden van gebouwen is niet toegestaan.

Door het college van Burgemeester en schepenen werd op 16/01/95 een vergunning afgegeven voor "het uitvoeren van instandhoudingswerken aan de woning". Instandhoudingswerken zijn geen vergunningsplichtige werken. De vergunning beantwoordt niet aan de vereisten gesteld in de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.

De uitgevoerde werken hebben geen betrekking op instandhoudingswerken. Het zijn verbouwingswerken en uitbreidingswerken die resulteren in het herbouwen van een woning.

De overtreder beschikt niet over een wettige vergunning voor de herbouwde woning.

De huidige woning is dermate verbouwd dat de werken resulteren in het herbouwen van de woning:

De volledige buitenmantel van de woning is nieuw: nieuwe gevelmuren, nieuwe ramen en buitendeuren, nieuwe dakbedekking.

De dakconstructie is vernieuwd. Nieuwe vloerconstructies en binnenmuren zijn opgericht. De binnenschrijnwerkerij is volledig nieuw.

De tuinhuizen, het hondenhok + ren, de poortconstructie en de verharding zijn nieuw opgericht of aangebracht".

Bij Ministerieel Besluit d.d. 5 september 2005 werd het beroep van de beklaagde tegen de beslissing van het College van Burgemeester en schepenen d.d. 22 april 2003 verworpen.

Bij brief d.d. 16 februari 2006 deelde de stedenbouwkundige inspecteur mee aan de procureur des Konings dat de herstelvordering bleef gelden.

De beklaagde werd op 19 juni 2006 gedagvaard voor de correctionele rechtbank te Leuven.

De dagvaarding werd op 22 juni 2006 overgeschreven op het hypotheekkantoor.

Hij werd strafrechtelijk vervolgd voor :

A) zonder vergunning van 1 januari 1996 tot 30 april 2000 de hieronder genoemde werken te hebben in stand gehouden:

- een oude bestaande woning dermate te hebben uitgebreid en verbouwd waaronder een volledige vervanging van de buitenmuren en van de dakbedekking en een volledige interne vernieuwing, zodat er sprake is van een verbouwing van de woning;
- het plaatsen van twee houten tuinhuizen;
- het plaatsen van een gemetseld hondenhok met ren, een verhard plateau en een poortconstructie.

B) idem voor de periode vanaf 1 mei 2000 tot en met 28 maart 2006.

Bij vonnis d.d. 16 januari 2007 werden de tenlasteleggingen bewezen verklaard en werd de beklaagde veroordeeld tot een geldboete van 250 euro, gebracht op 1.375 euro, of 45 dagen vervangende gevangenisstraf.

De herstelvordering werd gegrond verklaard voor wat betreft de houten tuinhuizen, het hondenhok met ren, de verhardingen, alle vloer en funderingsconstructies en de poortconstructie.

Het herstel werd bevolen binnen een termijn van zes maanden onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging.

Nopens de herstellvordering, in zoverre ze betrekking had op de woning, werd beslist ze voor te leggen aan de Hoge Raad voor Herstelbeleid.

De verdere behandeling ervan werd uitgesteld op onbepaalde datum.

De beslissing van het Hof.

Terecht oordeelde de eerste rechter dat de niet inschrijving in het gemeentelijk vergunningsregister niet de onontvankelijkheid van de strafvordering meebracht bij gebreke aan sanctionering en bij gebreke aan schending van de rechten van de beklaagde daardoor.

Daaraan moet worden toegevoegd dat inzake er geen vergunningsregister bestond voor de gemeente Begijnendijk zodat deze inschrijving ook praktisch onmogelijk was.

De exceptie kan derhalve maar toepasselijk zijn in geval het vergunningsregister ook daadwerkelijk bestaat.

Op strafrechtelijk gebied.

De feiten van de tenlasteleggingen sub A en B zijn bewezen gebleven na onderzoek van de zaak door het hof.

Het staat vast dat de constructies, die het voorwerp zijn van de verschillende tenlasteleggingen, ten tijde van de geïncrimineerde periode gelegen waren in natuurgebied volgens het verordenend gewestplan Aarschot-Diest vastgesteld bij K.B. van 28 december 1972.

De door de beklaagde uitgevoerde werken zoals omschreven in de brief met herstellvordering d.d. 21 april 1999:

(De volledige buitenmantel van de woning is nieuw: nieuwe gevelmuren, nieuwe ramen en buitendeuren, nieuwe dakbedekking.

De dakconstructie is vernieuwd. Nieuwe vloerconstructies en binnenmuren zijn opgericht. De binnenschrijnwerkerij is volledig nieuw.

De tuinhuisen, het hondenhok + ren, de poortconstructie en de verharding zijn nieuw opgericht of aangebracht)

waren vergunningsplichtig.

Terecht stelde de eerste rechter dat deze werken en constructies niet vallen onder de vergunning voor instandhoudingwerken die op 19 januari 1995 verleend werd door het college van burgemeester en schepenen.

Rekening houdend met de aard en omvang van de door de beklaagde uitgevoerde werken (zoals opgesomd hierboven in de motivering van de herstellvordering) kan er geen sprake zijn van "verbouwen" van de woning maar

wel van "herbouwen" (= nieuwbouw) en blijkt duidelijk dat deze werken daarenboven verder reikten dan het uitvoeren van instandhoudings- en onderhoudswerken die betrekking hadden op de stabiliteit van een vergunde woning (zoals bedoeld in art. 195 bis en quinquies van het Doro).

Hier dient de door de beklaagde voorgehouden "onwettige" afbakening van de natuurgebieden onderzocht nu er geen inbreuk kan zijn indien deze afbakening onwettig is.

Het feit dat zijn eigendom "misschien", bij uitvoering van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, niet langer in natuurgebied zal behouden blijven en aldus een regularisatievergunning zou kunnen krijgen, brengt geenszins de onwettigheid van de afbakening van de natuurgebieden noch van de gevorderde herstelmaatregel mede.

Uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen kan niet worden afgeleid dat de bestemming van het kwestieuze perceel tot natuurgebied in het nog steeds verordenend gewestplan, achterhaald zou zijn.

De door de beklaagde voorgestelde prejudiciële vraag is niet relevant omdat de gewestplanbestemming nog steeds geldt.

De redelijke termijn zoals bepaald in artikel 6, eerste lid E.V.R.M. werd te dezen overschreden alleen al omwille van de termijn die is verstreken tussen het hoger beroep van de beklaagde op 30 januari 2007 gevolgd door het hoger beroep van de procureur des Konings op 31 januari 2007 en de dagvaarding op vraag van de Procureur-Generaal van de beklaagde voor dit hof op 30 maart 2009, zonder dat dit vereist was voor een goede en eerlijke rechtsbedeling. Het is evenwel mogelijk gebleven de beklaagde een eerlijk proces te garanderen, ongeacht de sedert het plegen van het misdrijf verstreken tijd, onder meer omdat door de termijnoverschrijding geen bewijsmiddelen zijn teloorgegaan en de verdediging op geen enkele wijze werd beperkt of bemoeilijkt.

Het komt gepast voor in hoofde van de beklaagde de eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken.

De herstellvordering.

Er is geen reden tot schorsing van deze procedure tot aan de afhandeling door de Raad van State van het ingestelde annulatieberoep.

Bij het misdrijf van niet-naleven van de vergunningsplicht ontnemt de aanvraag tot regularisatie de strafbaarheid niet, evenmin als de eventuele onwettigheid van de overheidsbeslissing die deze regularisatie weigert (Cass. 27 maart 2001, o.c.).

Voor de herstellvorderingen die werden ingeleid voor de inwerkingtreding van de bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid maar waarover de rechter pas na de inwerkingtreding van deze bepalingen uitspraak doet, is niet artikel 149 §1 Stedenbouwdecreet 1999 maar wel de overgangsbepaling van artikel 198bis Stedenbouwdecreet 1999 toepasselijk (zie Cass. 5 juni 2007, nr. P.07.0254.N).

Artikel 198bis Stedenbouwdecreet schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 71/2007 van 26 april 2007).

Krachtens artikel 198bis DORO kan het Hof deze vordering, die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen.

Het hof beschikt over voldoende gegevens om de herstellvordering te beoordelen. De herstellvordering is reeds het voorwerp geweest van een opportuniteitsoverweging door de terzake bevoegde instanties (de gemachtigde ambtenaar en thans de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur).

Het hof is gebonden door de vorm van herstel zoals deze door de administratie gevorderd is en kan geenszins het gevorderde herstel - inzake de herstellvordering - afwijzen teneinde een niet gevorderd herstel te bevelen - inzake de meerwaarde.

Dat de rechter enkel het gevorderde herstel, zo wettig, kan bevelen en niet een niet-gevorderd herstel, volgt uit artikel 149, eerste lid, tweede zin DORO (er is een vordering vereist) én uit het feit dat de rechter enkel een wettigheidstoets vermag te doen en geenszins een opportuniteitstoets.

De wet laat de rechter niet toe te onderzoeken of een andere dan de gevorderde maatregel toelaatbaar zou zijn (Cass. 3 juni 2005, T.M.R. 2006, 74).

De herstellvordering is een vordering tot teruggave en heeft derhalve een burgerlijk karakter. Die vordering strekt ertoe in het algemeen de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken (in dezelfde zin Cass. 22 februari 2005, P.04.1345.N). Het strekt tot het doen verdwijnen van de onrechtmatige toestand (in dezelfde zin Cass. 22 februari 2005, P.04.0998.N). Uit het burgerlijk karakter van de teruggave vloeit voort dat zij het voorwerp uitmaakt van een burgerlijke vordering die strekt tot het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade.

De herstelmaatregel is geen straf maar een maatregel van burgerlijke aard (in dezelfde zin Cass. 9 september 2004, C.03.1500.F; Cass. 2 maart 2004, P.03.1187.N; Arbitragehof nr.65/2004, 28 april 2004). Artikel 149 DORO beoogt niet de strafbaarstelling van een gedraging maar het herstel van de onrechtmatige toestand die door het stedenbouwmisdrijf is ontstaan (Cass. 22 februari 2005, P.04.1345.N).

De beklaagde legt geen kennisgeving aan de stedenbouwkundige inspecteur voor van de vrijwillige, al dan niet volledige, uitvoering van het gevorderde herstel. Er ligt geen proces-verbaal voor van vaststelling door de

stedenbouwkundige inspecteur van vrijwillig herstel als bedoeld in artikel 152 DORO.

Aan het hof komt geen opportuniteitsbeoordeling van het gevorderde herstel toe (in dezelfde zin, o.m.: Arbitragehof nr. 46/2005, 1 maart 2005; Cass. 15 juni 2004, P.04.0237.N en P.04.0358.N; R.v.St., b.v.b.a. G., nr. 130.075, 2 april 2004).

De herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk. De feitelijke en juridische grondslag van de herstellvordering is niet betwistbaar en is op zich een afdoende motivering (in dezelfde zin: Cass. 6 juni 2006, P.06.0038.N; Cass. 4 december 2001, R.W. 2001-02, 1353, conclusie advocaat-general M. De Swaef). De bestemming van het gebied in het gewestplan heeft onverminderd een verordenend karakter. De herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd worden (Cass. 16 december 2003, T.R.O.S 2004, 229).

Noch het belang dat de gevolgen van het herstel voor de beklagde kan hebben, noch het tijdsverloop doen afbreuk aan de interne wettigheid van de herstellvordering.

Het zijn evenmin elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwendings.

De wetgever heeft redelijkerwijs kunnen bepalen dat een eenvoudige schuldigverklaring niet mag beletten dat nog uitspraak kan worden gedaan over de burgerlijke belangen (zie arrest Grondwettelijk Hof d.d. 10 januari 2005 nr. 10/2005) en inzake de herstellvordering.

Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. blijkt dat een overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg heeft dat geen herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan worden bevolen.

In het door de beklagde aangehaalde arrest Hamer komt het E.H.R.M. wel tot de conclusie dat de herstellmaatregel uit het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals reeds meermaals gewijzigd, als een straf in de zin van het E.H.R.M. kan worden aangezien, waarop de redelijke termijn van toepassing is, maar wordt geenszins de regel van artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering volgens dewelke de teruggave - en dus de herstellmaatregel - ook in geval van overschrijding van de redelijke termijn nog steeds moet worden bevolen, in vraag gesteld. Integendeel, in de zaak Hamer komt het E.H.R.M., na te hebben vastgesteld dat de gewraakte constructie zonder de vereiste vergunning was opgericht en tot op heden wegens strijdigheid met het vigerend bestemmingsvoorschrift volstrekt onvergundbaar is gebleven, tot de conclusie dat het legitiem doel van de opgelegde maatregel, met name de handhaving van een bouwverbod in bosgebied tot een onmiskkenbaar voordeel strekt voor de goede ruimtelijke ordening dat bovendien opweegt tegen de ongemakken die de veroordeelde als gevolg van deze maatregel ondervindt, zelfs in het licht van het lankmoedig optreden van de bevoegde overheden in het algemeen en het tijdsverloop tussen de initiële oprichting en het bevel tot herstel in het bijzonder.

De internechtelijke kwalificatie van de herstellvordering blijft, ook na het Hamerarrest, ongewijzigd: meer bepaald een burgerlijke maatregel, die trouwens ook voor de burgerlijke rechter kan gevorderd worden.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, alsook de artikelen :

- 24 van de wet van 15 juni 1935;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 6 E.V.R.M.;

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk.

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend :

Op strafrechtelijk gebied:

Veroordeelt de beklaagde bij eenvoudige schuldigverklaring uit hoofde van de tenlasteleggingen sub A en B verenigd.

Legt de beklaagde een vergoeding op van 25 euro.

Veroordeelt de beklaagde in de kosten van beide aanleggen, deze in eerste aanleg bepaald op 159,32 euro en deze van hoger beroep vastgesteld op 89,07 euro.

Nopens de herstellvordering:

BEVEELT op vordering van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur (voorheen de gemachtigde ambtenaar) het herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van TWAALF MAANDEN, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door het volledig afbreken en verwijderen van de woning, de houten tuinhuizen, het hondenhok met ren, de verhardingen, alle vloer- en funderingsconstructies, de poortconstructie alsook het verwijderen van alle afbraakmateriaal van het goed op het perceel gelegen te _____ aan de _____ gekadastreerd _____, onder verbeurte van een dwangsom van 120 euro per dag vertraging.

ZEGT VOOR RECHT dat de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur en het College van Burgemeester en Schepenen, ingeval het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de heer DE BIE MARC op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 5 mei 2009, waar aanwezig waren :

- mevrouw A. Papen,
- mevrouw C. Vanderkerken,
- de heer Ph. De Clippel,
- de heer M. Verbelen,
- de heer Th. Gillioen,

raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,
advocaat-generaal,
griffier.

Gillioen

Vanderkerken

De Clippel

Papen